

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. P.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 5. 4. 2023, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byly podle ustanovení § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2023, č. j. X (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná postupem podle ustanovení § 87 správního řádu změnila své rozhodnutí ze dne 3. 10. 2022, č. j. X, a přiznala žalobci podle ustanovení § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) ode dne 26. 8. 2022 starobní důchod ve výši 10 107 Kč měsíčně.

II. Podstatný obsah žaloby

3. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že pravděpodobně došlo k nesprávnému výpočtu výše starobního důchodu nebo do výpočtu nebyly zahrnuty všechny podklady, které žalované zaslal. Podotkl, že žalované opakovaně zaslal podklady související s jeho zaměstnáním u společnosti X Při zjišťování, proč nebyly tyto podklady do rozhodování zahrnuty, mu bylo sděleno, že je pravděpodobně žalovaná neobdržela. V průběhu řízení však neobdržel žádnou výzvu k doplnění, protože měl za to, že vše bylo řádně doručeno.
4. Dále žalobce uvedl, že započtena nebyla ani další období od 1. 9. 1991 do 30. 11. 1991 a od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1993, které uvedl již v rámci námitek. K tomu poznamenal, že v té době byl veden jako OSVČ a tedy měl povinnost platit pojistné. Měl za to, že údaje o jeho placení má žalovaná k dispozici, přičemž výzvu k jejich doplnění neobdržel.
5. Na základě výše uvedeného tak žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a vydání nového, v němž budou do výše starobního důchodu uvedené skutečnosti zahrnuty.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 8. 2023 stručně shrnula průběh předcházejícího správního řízení a žalobcem doložené dokumenty. Následně podotkla, že na základě předložených dokumentů uznala za prokázané, že žalobce byl od 25. 2. 1991 do 31. 8. 1991 zaměstnán u společnosti X a tato doba mu byla započítána jako doba pojištění. V doložených listinách pak jsou uváděny různé výše výdělku, ale nikoliv hrubé výdělky za jednotlivé měsíce pro stanovení vyměřovacího základu. Předmětná doba proto byla zhodnocena jako doba pojištění, ale byla vyloučena z výpočtu rozhodného výdělku. Tento postup přitom podle žalované vyplývá z ustanovení § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění a je výhodný pro žadatele o důchod, neboť vylučuje snížení rozhodného výdělku.
7. Ke sporným obdobím od 1. 9. 1991 do 30. 11. 1991 a od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1993 žalovaná podotkla, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo žalobci vysvětleno, proč nebyla tato období započtena jako doba pojištění. Stalo se tak proto, že nejsou doložena v evidenci žalované a ani nebyl doložen žádný doklad, který by pojištění v této době prokazoval. Poznamenala, že za uvedené období nebylo odvedeno pojistné, a proto není tato doba v evidenci pojištění, přičemž nárok na zápočet doby pojištění v případě OSVČ vzniká odvodem pojistného. Následně žalovaná poukázala na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 Ads 168/2011-54.
8. Závěrem svého vyjádření tedy žalovaná navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replik žalobce

9. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 16. 6. 2023. V té konstatoval, že při projednávání jeho námitky týkající se zaslaných podkladů mu bylo ze strany žalované sděleno, že zaslané podklady včetně výplatních pásek neobdržela, protože nemohly být do výpočtu zahrnuty. Podotkl, že dle současného vyjádření je obdržela, ale nejsou z nich údajně patrné hrubé výše výdělků. V této souvislosti uvedl, že dle jeho názoru jsou na doložených výplatních páskách hrubé výše výdělků uvedeny, případně se dá hrubá výše výdělků z doložených podkladů zjistit. To by měla posoudit žalovaná nebo soudní znalec.
10. Dále žalobce zmínil, že k obdobím od 1. 9. 1991 do 30. 11. 1991 a od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1993 se může pokusit dohledat doklady o svém pojištění. Poznamenal nicméně, že pokud je žalovaná nemá k dispozici, není chyba na jeho straně.

V. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
12. Žalobce podal dne 18. 7. 2022 žádost o starobní důchod. Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2022, č. j. X, žalovaná rozhodla o této žádosti a žalobci přiznala od 26. 8. 2022 starobní důchod. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž namítal, že došlo k nesprávnému výpočtu výše důchodu. Mimo jiné poznamenal, že nebyla započtena doba jeho studia na střední škole, že byl od 24. 2. 1991 do 1. 12. 1991 zaměstnán ve třech zaměstnáních a že od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1993 byl OSVČ nebo zaměstnán, což si již nepamatuje, ale mělo by to být uvedeno v záznamech žalované.
13. Následně je součástí správního spisu e-mailová komunikace úřední osoby s žalobcem, která obsahuje i výzvu žalobci k doplnění námitek o podklady dokládající jeho tvrzení. Žalobce dokládal svá tvrzení prostřednictvím fotokopií dokumentů vztahujících se k jeho zaměstnání u společnosti X. Mimo jiné předložil fotokopie pracovní smlouvy, výplatních pásek, potvrzení o výši průměrného měsíčního čistého příjmu, jakož i dohody o rozvázání pracovního poměru.
14. Žalovaná posléze vydala prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce námitky. V nich mimo jiné rozporoval, že za období od 25. 2. 1991 do 31. 8. 1991 není stanoven vyměřovací základ. Uvedl také, že se domnívá, že v době od 1. 9. 1991 do 1. 12. 1991 byl již OSVČ a od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1993 byl rovněž OSVČ nebo byl zaměstnán, což si již nepamatuje, ale mělo by to být zapsáno v záznamech žalované. O těchto námitkách rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, jímž je zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
15. Součástí správního spisu byl i osobní list důchodového pojištění žalobce zpracovaný dne 1. 2. 2023, na němž byl mimo jiné uveden i přehled dob pojištění, vyměřovacích základů a vyloučených dob. V tomto osobním listu důchodového pojištění je vedena i doba pojištění od 25. 2. 1991 do 31. 8. 1991 jako zaměstnání. Není k ní přiřazen žádný vyměřovací základ s tím, že je vedena jako vyloučená doba v rozsahu 188 dnů. V období od 1. 9. 1991 do 30. 11. 1991 a od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1993 není na osobním listu důchodového pojištění žádná doba pojištění evidována.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaná k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
17. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu se *v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
18. Podle věty první a druhé ustanovení § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění je *vyměřovacím základem pojištěnce za dobu po 31. prosinci 1995 vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona a za dobu před 1. lednem 1996 hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996. Vyměřovací základ pro stanovení pojistného a hrubý výdělek se považují za vyměřovací základ pojištěnce podle věty první nejdříve ode dne zaplacení pojistného, jde-li o pojištěnce, u nichž pro započtení doby pojištění před 1. lednem 1996 byla v předpisech platných před tímto dnem stanovena podmínka zaplacení pojistného, a o pojištěnce, u nichž pro započtení doby pojištění po 31. prosinci 1995 je v § 11 odst. 1 stanovena podmínka zaplacení pojistného; ustanovení § 11 odst. 2 věty druhé platí zde obdobně.*
19. Podle věty první ustanovení § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění *jsou vyloučenými dobami před 1. lednem 1996 doby, které se podle předpisů platných před tímto dnem vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku, doby, v nichž byl pojištěnec účasten důchodového pojištění nebo zabezpečení podle předpisů platných před tímto dnem, nelze-li zjistit výši vyměřovacích základů za dobu zaměstnání před tímto dnem, a doby uvedené v písmenu j); přitom doby studia po dosažení věku 18 let jsou vyloučenými dobami pouze v rozsahu, v jakém se považují za náhradní dobu pojištění.*
20. Nejprve se zdejší soud zabýval námitkou týkající se dob pojištění v období od 1. 9. 1991 do 30. 11. 1991 a od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1993, kdy měl být žalobce podle svého tvrzení veden jako osoba samostatně výdělečně činná. K tomu považuje zdejší soud za vhodné odkázat předně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2008, č. j. 6 Ads 88/2007-75. V něm totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[n]eprokázala-li žalobkyně potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a tato doba nevyplývá ani z dávkového spisu, byla žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o starobní důchod nedůvodná.“ V rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 Ads 168/2011-54, pak Nejvyšší správní soud dovodil (jak správně

poukázala žalovaná), že „[d]oba výkonu zaměstnání se zjišťuje z evidenčních listů důchodového pojištění zakládáných v centrální evidenci České správy sociálního zabezpečení, a vykazuje se v osobním listu důchodového pojištění, vyhotovovaným taktéž Českou správou sociálního zabezpečení. Je-li účastník v řízení o přiznání důchodu (či jeho zvýšení, jako v tomto případě) toho názoru, že mu nějaká doba pojištění (zaměstnání) není započtena, měl by své tvrzení doložit příslušnými doklady nebo k prokázání tvrzené skutečnosti alespoň navrhnout důkazy. Nedisponuje-li žadatel průkaznými písemnými doklady, potom může postupovat ve smyslu § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., který stanoví: K prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. To taktéž platí jak při prvotním rozhodování o přiznání starobního důchodu, tak také při rozhodování o žádosti o zvýšení starobního důchodu, vázané na tvrzenou dosud nezapočtenou dobu pojištění.“ Taktéž Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl: „V posuzované věci se jedná o řízení o žádosti, ovládané zásadou dispoziční, v němž je postup správního orgánu i soudu do značné míry předurčen a také determinován aktivními úkony a konkrétními návrhy ze strany žadatele, přičemž proces dokazování je ovládán zásadou volného hodnocení důkazů.“ (Viz též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 105/2013-45, nebo rovněž bod 12 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 4 Ads 175/2019-46, či bod 17 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2023, č. j. 7 Ads 203/2022-46.)

21. Žalobce v projednávané věci v průběhu správního řízení toliko obecně a poněkud nejistě podotýkal, že v předmětném období byl osobou samostatně výdělečně činnou, případně byl zaměstnán. Odvolával se přitom na evidenci vedenou žalovanou, ze které by tyto skutečnosti měly být zřejmé. V podkladech žalované však tato doba pojištění zaznamenána nebyla. Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že v takovém případě bylo na žalobci, aby svá tvrzení ohledně dob pojištění konkretizoval a doložil je konkrétními podklady, příp. k jejich prokázání navrhl důkazy. To žalobce žádným způsobem neučinil a jeho tvrzení tak zůstalo ve zcela obecné rovině a nebylo podloženo ani žádnými doklady. To ovšem nelze klást k tíži žalované, ale naopak jemu. Uvedenou námitku proto zdejší soud neshledal důvodnou.
22. Na druhou stranu zdejší soud shledal podanou žalobu důvodnou v souvislosti s námitkou týkající se zohlednění doložených podkladů ohledně doby zaměstnání od 25. 2. 1991 do 31. 8. 1991. K tomu předesílá, že podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je soud oprávněn a povinen zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. i bez námítky žalobce, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2021, č. j. 8 As 78/2021-51, a ze dne 20. 2. 2023, č. j. 4 Ads 12/2023-26). Soud tedy případně z úřední povinnosti přihlíží i k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, proti němuž je žalobou brojeno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, a ze dne 12. 1. 2023, č. j. 7 Azs 308/2021-62). V projednávané věci se tedy zdejší soud zabýval nejprve otázkou, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, a dospěl k závěru, že tomu tak není.
23. V tomto ohledu odkazuje zdejší soud na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu vyjádřené kupř. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86. V něm Nejvyšší

správní soud uvedl: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, č. 1 Afs 92/2012-45).“ (Srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 As 26/2020-43, nebo ze dne 27. 5. 2022, č. j. 3 As 25/2020-58). V rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ (Viz také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020-31.)

24. Jak tedy vyplývá ze závěrů citované judikatury, musí být v odůvodnění správního rozhodnutí mimo jiné vyjádřeno, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení důkazů a také při výkladu právních předpisů (srov. ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu). V projednávané věci žalovaná dospěla k závěru, že doba zaměstnání od 25. 2. 1991 do 31. 8. 1991 byla žalobcem doložena, avšak jedná se podle ní o vyloučenou dobu ve smyslu ustanovení § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. To odůvodnila toliko tím, že nebyly doloženy údaje o odvodech na sociální pojištění. Právě v této části je však napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
25. Předně není zřejmé, jakými úvahami se žalovaná řídila, když na základě skutečnosti, že nebyly doloženy údaje o odvodech na sociální pojištění, dospěla k posouzení předmětné doby pojištění jako vyloučené doby ve smyslu ustanovení § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Své úvahy v tomto směru v odůvodnění napadeného rozhodnutí žádným způsobem nepřibližuje, protože nelze seznat, jakým způsobem ustanovení § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vyložila, když na něj jen obecně odkázala. Z tohoto ustanovení přitom nevyplývá, že by nedoložení údajů o odvodech pojistného bylo v případě doby pojištění před 1. 1. 1996 bez dalšího důvodem pro její posouzení jako doby vyloučené. V úvahu zřejmě připadá zejména posouzení této doby pojištění jako vyloučené doby s odkazem na větu první tohoto ustanovení, podle které jsou vyloučenými dobami před 1. 1. 1996 mimo jiné doby, v nichž byl pojištěnec účasten důchodového pojištění nebo zabezpečení podle předpisů platných před tímto dnem, nelze-li zjistit výši vyměřovacích základů za dobu zaměstnání před tímto dnem. Vyměřovacím základem pojištěnce za dobu před 1. 1. 1996 je podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. 1. 1996 (hrubý výdělek pak vymezoval zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení). Ostatně ve vyjádření k žalobě již žalovaná

poukazuje právě na skutečnost, že nejsou zřejmé hrubé výdělků za jednotlivé měsíce pro stanovení vyměřovacího základu. Výkladu této části ustanovení § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění se však v odůvodnění napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevěnovala. Pouze na okraj pak lze podotknout, že vůbec není zřejmé, co má žalovaná na mysli, když uvádí pojem „odvod na sociální pojištění“. Podle právních předpisů účinných v dané době nebylo pojistné na důchodové pojištění (respektive pojistné na důchodové zabezpečení) za zaměstnance vůbec odváděno (s výjimkou zaměstnávání občanů jinými občany a zaměstnavatelů, kteří neměli své sídlo na území České a Slovenské Federativní Republiky, příp. zaměstnání v cizině). Odváděno bylo toliko pojistné nemocenského pojištění (viz ustanovení § 56 a 57 zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců).

26. Nadto se z napadeného rozhodnutí vůbec nepodává, jak žalovaná hodnotila podklady doložené žalobcem týkající se doby pojištění od 25. 2. 1991 do 31. 8. 1991, a to právě v souvislosti se zjišťováním vyměřovacího základu pro tuto dobu pojištění (resp. posouzením této doby pojištění jako vyloučené doby). Žalobce v rámci správního řízení doložil kromě pracovní smlouvy i platový výměr, potvrzení zaměstnavatele o průměrném měsíčním čistém výdělku, jakož i výplatní pásky a dohodu o skončení pracovního poměru. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezila toliko na konstatování o nedoložení údajů o odvodech na sociální pojištění. Zhodnocením doložených podkladů se tedy nijak konkrétně nezabývala. Vůbec tak nevysvětlila, co relevantního z nich vyplývá nebo naopak nevyplývá, jaký to má vliv na její hodnocení a zejména proč na jejich základě nebylo možné pro uvedenou dobu pojištění zjistit vyměřovací základ (potažmo proč posoudila předmětnou dobu pojištění jako dobu vyloučenou).
27. Lze tedy shrnout, že zdůvodnění žalované, proč posoudila předmětnou dobu pojištění jako vyloučenou dobu, nemůže z výše uvedených důvodů obstát. Nadto je na místě podotknout, že soud rozhodující ve správním soudnictví není oprávněn úvahy správních orgánů nahrazovat a domýšlet za ně odůvodnění jejich rozhodnutí. Tyto úvahy může toliko přezkoumávat, neboť přezkum rozhodnutí ve správním soudnictví je (až na výjimky) konstruován na kasačním principu. V projednávané věci tak není možné, aby zdejší soud bez přezkoumatelného závěru žalované věcně posuzoval, zda je třeba posoudit předmětnou dobu pojištění jako vyloučenou dobu ve smyslu ustanovení § 16 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, potažmo zda je z doložených podkladů možné zjistit pro tuto dobu pojištění vyměřovací základ (přiměřeně srov. body 33 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, příp. bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 211/2016-106, bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 4 As 328/2018-32, nebo bod 14 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 As 215/2021-26). Nijak věcně proto tuto otázkou neřešil.
28. Pro úplnost zdejší soud ještě připomíná, že nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti nemůže žalovaná dodatečně zhojit ve svém vyjádření k žalobě (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Ani ve vyjádření k žalobě však žalovaná neuvedla dostatečné odůvodnění, když pouze zmínila, že na listinách nejsou uváděny hrubé výdělků za jednotlivé měsíce pro stanovení vyměřovacího základu. Jak by tyto listiny hodnotila, co z nich vyplývá a proč na jejich

základě nelze k hrubým výdělkům dospět, ovšem již nijak nerozvedla. Všechny žalobcem k žalobě přiložené dokumenty již byly obsaženy i ve správním spisu, pročez je zdejší soud jako důkazy neprováděl. Správním spisem se dokazování neprovádí (viz např. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 9 Ads 97/2021-39).

VII. Závěr a náklady řízení

29. Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Věc zároveň vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované k dalšímu řízení.
30. V dalším řízení bude žalovaná vázána právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). Především bude muset řádně zhodnotit žalobcem doložené podklady a v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě vysvětlit své úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídila. Dále bude nutné, aby přezkoumatelně vyložila i své úvahy stran výkladu právních předpisů a jejich aplikace na projednávanou věc, a to zejména v souvislosti s žalobcem doloženými podklady a jeho tvrzeními ohledně získaných dob pojištění.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce sice byl v řízení úspěšný, avšak žádné náklady mu nevznikly a ani je neuplatňoval. Žalované náhrada nákladů nenáleží, jelikož ve věci úspěch neměla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 3. září 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce